

Aristotle
và
Dante đắm
vào
Đòng chảy
Thế giới

BENJAMIN ALIRE SÁENZ

Jack Frogg dịch

TIỂU THUYẾT

Dành cho tuổi trưởng thành

 WingsBooks
NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

*Amanda à, bác nhìn bình minh
đang lên và nghĩ đến cháu.
Đôi khi bác nghe được tiếng cháu cười
trong phòng và lời cháu nói:
"Bác điên quá đi, bác Ben à."
Cuốn sách này là dành cho cháu.
Bác mến thương cháu –
mãi mãi là vậy.*

DẪU TÔI NHÌN VỀ HƯỚNG NÀO, HAY ĐI ĐẾN ĐÂU, AI CŨNG CÓ điều gì đó để nói về tình yêu. Những người mẹ, người cha, giáo viên, ca sĩ, nhạc sĩ, thi sĩ, văn sĩ, và cả những người bạn. Tình yêu tựa như không khí. Như đại dương. Như mặt trời. Nó như chiếc lá trên cành mùa hạ. Nó như cơn mưa giải hạn. Nó là tiếng nước êm ái róc rách chảy trong suối. Nó cũng là tiếng sóng ùn ùn xô bờ trong cơn giông. Tình yêu là lí do cho chúng ta đấu tranh trong mọi cuộc chiến. Tình yêu là thứ để chúng ta sống và chết vì nó. Tình yêu là điều chúng ta mơ thấy khi say giấc. Tình yêu là thứ không khí mà chúng ta muốn hít vào khi mở mắt chào ngày mới. Tình yêu là ngọn đuốc ta mang theo để dẫn ta rời khỏi bóng tối. Tình yêu chấm dứt những tháng ngày lưu đày và đưa ta đến vùng đất mang tên Quyển Thuộc.

Khám phá nghệ thuật vẽ bản đồ

Tôi tự hỏi có bao giờ mình và Dante được phép viết tên hai đứa lên bản đồ thế giới hay không. Những người khác được trao cho công cụ để viết – và khi đi học, họ được dạy cách dùng những công cụ ấy. Nhưng người ta không đưa bút chì, bút mực hay sơn xịt cho những chàng trai như tôi và Dante. Họ muốn chúng tôi đọc, nhưng không muốn chúng tôi viết. Chúng tôi sẽ ghi lại tên tuổi của mình bằng thứ gì đây? Và sẽ ghi lên chỗ nào trên bản đồ bây giờ?

Một

CẬU ẤY ĐÂY, DANTE, VỚI MÁI ĐẦU GỐI LÊN NGỰC TÔI. Giữa sự tĩnh lặng của buổi hoàng hôn, xung quanh chỉ có duy nhất tiếng Dante hít thở. Cứ như thể vũ trụ đã dừng mọi chuyện mình đang thực hiện chỉ để cúi đầu nhìn hai chàng trai vừa khám phá ra bí mật của nó.

Vừa cảm nhận trái tim của Dante đánh nhịp dưới lòng bàn tay mình, tôi vừa ước bản thân có thể bằng cách nào đó thò tay vào ngực, lôi trái tim của mình ra và cho Dante thấy mọi điều chất chứa trong ấy.

Ấy nhưng còn chuyện này nữa: Tình yêu không chỉ chạm đến trái tim tôi – nó còn chạm lên khắp cơ thể tôi. Tôi chưa bao giờ cảm thấy cơ thể mình sống động đến vậy. Và rồi tôi đã biết, cuối cùng cũng đã biết đến thứ gọi là “khát khao”.

Hai

TÔI KHÔNG MUỐN ĐÁNH THỨC CẬU ẤY. NHƯNG KHOẢNH khắc này phải kết thúc thôi. Chúng tôi không thể sống mãi trên cái thùng xe bán tải này được. Đêm đã khuya, sang ngày mới rồi, chúng tôi phải về nhà, cha mẹ chúng tôi sẽ lo. Tôi hôn lên đỉnh đầu cậu ấy. “Dante? Dante? Dậy đi nào.”

“Mình không bao giờ muốn dậy nữa,” cậu ấy thì thầm.

“Bọn mình phải về nhà thôi.”

“Mình đang ở nhà rồi đây. Mình đang ở với cậu mà.”

Lời ấy khiến tôi mỉm cười. Thật là một câu nói đậm chất Dante.

“Thôi nào, đi thôi. Trời trông như sắp mưa ấy. Mẹ ông sẽ giết chúng ta mất.”

Dante bật cười. “Mẹ sẽ không giết bọn mình đâu. Mẹ sẽ chỉ lườm thôi.”

Tôi kéo cậu ấy dậy và hai đứa cùng đứng đó, ngửa mặt nhìn trời.

Cậu ấy nắm tay tôi. “Cậu sẽ mãi yêu mình chứ?”

“Mãi mãi.”

“Và ngay từ đầu cậu có yêu mình không, theo cái cách mình yêu cậu ấy?”

“Có, tôi nghĩ là có. Tôi nghĩ mình đã thương ông ngay lúc đó rồi. Với tôi thì chuyện này khó khăn hơn ông, Dante ạ. Ông phải hiểu là vậy. Nó sẽ luôn khó khăn hơn với tôi.”

“Không phải chuyện gì cũng phức tạp đến vậy đâu, Ari à.”

“Không phải chuyện gì cũng đơn giản như tôi nghĩ đâu.”

Dante còn định nói nữa, nên tôi hôn cậu ấy. Để bịt miệng Dante, tôi nghĩ vậy. Nhưng cũng bởi vì tôi thích hôn cậu ấy.

Cậu ấy mỉm cười. “Cậu cuối cùng cũng tìm ra cách cãi thắng mình rồi.”

“Ừa,” tôi đáp.

“Cách này sẽ hữu hiệu được một thời gian đấy.”

“Không phải lúc nào chúng ta cũng cần đồng tình với nhau mà.”

“Đúng đấy.”

“Tôi mừng là ông không giống tôi đấy, Dante. Nếu ông giống tôi, tôi sẽ không yêu ông đâu.”

“Cậu vừa mới nói cậu yêu mình đấy à?” Cậu ấy cười sảng sặc.

“Thôi đi nhá.”

“Thôi gì đi cơ?” Rồi cậu ấy hôn tôi. “Môi cậu có vị của mưa.”

“Tôi thích mưa hơn mọi thứ trên đời.”

“Mình biết mà. Mình muốn làm cơn mưa ấy.”

“Ông *chính* là mưa mà, Dante.” Tôi muốn nói Ông *chính* là cơn mưa, là sa mạc, là cục gôm khiến hai chữ “cô đơn” biến mất. Nhưng như vậy là quá nhiều để bày tỏ, tôi sẽ luôn là đứa quá kiếm lời, còn Dante là kiểu người sẽ luôn thừa lời.

Ba

CHÚNG TÔI CHẲNG NÓI GÌ SUỐT QUẢNG ĐƯỜNG VỀ NHÀ.

Dante ngồi im. Dường như im quá mức bình thường. Cậu ấy vốn là người luôn đẩy một bụng chữ nghĩa, biết phải nói gì và nói một cách không chút e sợ như thế nào. Rồi tôi chợt nảy ra suy nghĩ rằng có khi Dante đã luôn sợ hãi – cũng như tôi vậy. Cứ như thể hai đứa đã cùng nhau bước vào một căn phòng và không biết phải làm gì trong đó. Hoặc có khi thế này, có khi thế kia, có khi thế khác. Tôi không thể ngừng nghĩ ngợi. Tôi tự hỏi liệu có bao giờ mình sẽ ngừng nghĩ ngợi không.

Và rồi tôi nghe thấy tiếng Dante: “Ước gì mình là con gái.”

Tôi nhìn Dante chăm chăm. “Hả? Muốn làm con gái là việc nghiêm trọng đấy. Ông thật sự ước mình là con gái à?”

“Không. Ý là, mình thích làm con trai. Mình thích có hoạ mi.”

“Tôi cũng thích.”

“Nhưng, ít ra thì, nếu mình là con gái, thì chúng ta có thể kết hôn và, cậu biết đấy...”

“Chuyện ấy sẽ không bao giờ xảy ra đâu.”

“Mình biết chứ, Ari.”

“Đừng buồn nhé.”

“Sẽ không đâu.”

Nhưng tôi biết cậu ấy sẽ buồn.

Rồi tôi bật đài lên, Dante bắt đầu hát cùng Eric Clapton và thì thầm rằng *Đôi mắt cha tôi* có lẽ là bài hát yêu thích mới nhất của cậu ấy. “Chờ ngày hoàng tử của em đến,” Dante thì thầm. Rồi cậu ấy mỉm cười.

“Sao cậu chẳng hát bao giờ vậy?”

“Hát hò có nghĩa là ông đang hạnh phúc.”

“Cậu không hạnh phúc à?”

“Có lẽ chỉ khi tôi ở bên ông thôi.”

Tôi mê mấy lúc mình nói những lời làm Dante mỉm cười.

Khi chúng tôi tấp xe vào trước cửa nhà cậu ấy, mặt trời đang lấp lánh chào ngày mới. Đó cũng chính là cảm giác của tôi – như một buổi bình minh vậy. Nhưng tôi đang nghĩ có khi mình sẽ không bao giờ biết được – hay chắc chắn – rằng ngày mới sẽ mang đến những gì nữa. Và tôi không muốn Dante biết trong tôi có bất kì nỗi sợ nào cư ngụ vì cậu có thể sẽ nghĩ rằng tôi không yêu cậu.

Tôi sẽ không bao giờ cho cậu ấy thấy rằng mình đang sợ. Đó là điều tôi tự nhủ. Nhưng tôi biết mình sẽ chẳng thể giữ lời.

“Mình muốn hôn cậu,” Dante nói.

“Tôi biết.”

Cậu ấy nhắm mắt lại. “Hãy vờ như chúng ta đang hôn nhau đi.”

Tôi mỉm cười – rồi bật cười khi cậu nhắm mắt lại.

“Cậu đang cười mình đấy à?”

“Đâu có. Tôi đang hôn ông mà.”

Dante mỉm cười và nhìn tôi, hai mắt ngập tràn hi vọng. Cậu ấy nhảy xuống khỏi xe, đóng cửa lại, rồi thò đầu qua cửa sổ. “Mình thấy có nỗi mong mỏi trong lòng cậu đấy, Aristotle Mendoza à.”

“Mong mỏi ư?”

“Phải. Khát khao ấy.”

“Khát khao ư?”

Dante bật cười. “Những từ ấy làm tổ trong lòng cậu đấy. Về từ từ đi.”

Tôi nhìn cậu ấy sai chân nhảy qua mấy bậc tam cấp. Dante đi chuyển với nét duyên dáng của một người giỏi bơi lội. Trong những bước chân ấy chẳng có chút nặng nề hay lo âu nào.

Cậu ấy quay lại và vẫy tay, trên mặt là nụ cười mỉm đặc trưng ấy. Tôi tự hỏi liệu nụ cười của Dante có đủ thoả mãn mình không.

Chúa ơi, xin hãy để con thấy đủ với nụ cười ấy.

Bốn

TÔI NGHĨ MÌNH CHƯA BAO GIỜ THẤY MỆT ĐẾN NHƯỜNG này. Tôi ngã vật lên giường – nhưng giấc ngủ không thêm ghé thăm.

Chân nhảy lên bên cạnh, liếm mặt tôi. Cô chó rúc lại gần tôi hơn khi nghe thấy tiếng giông bão ngoài trời. Tôi tự hỏi Chân tưởng tượng những gì về giông bão trong đầu, liệu loài chó có nghĩ đến những việc như vậy hay không. Nhưng về phần mình, tôi vui sướng vì có tiếng sấm. Năm nay có những cơn bão tuyệt diệu đến vậy, những cơn bão tuyệt diệu nhất mà tôi từng biết. Tôi hẳn đã gà gât thiếp đi, vì khi tỉnh dậy, ngoài trời đang mưa tầm tã.

Tôi quyết định uống cà phê. Mẹ đang ngồi bên bàn bếp, một tay cầm cốc cà phê, tay kia cầm một lá thư.

“Chào mẹ,” tôi thì thầm.

“Chào con,” trên mặt mẹ vẫn là nụ cười ấy. “Con về muộn nhỉ.”

“Hoặc sớm – mẹ ngấm lại sẽ thấy.”

“Với một người mẹ thì sớm cũng là muộn rồi.”

“Mẹ lo cho con à?”

“Tính mẹ hay lo mà.”

“Thế thì mẹ cũng giống cô Quintana rồi.”

“Con có thể sẽ ngạc nhiên khi biết rằng mẹ và cô ấy có rất nhiều điểm chung đấy.”

“Vâng, cả hai đều nghĩ con trai họ là những cậu bé đẹp nhất quả đất mà. Mẹ không đi ra ngoài nhiều lắm, mẹ nhỉ?”

Mẹ vươn tay qua, lùa tay vào tóc tôi mà chải. Trên mặt bà hiện vẻ đợi chờ một lời giải thích.

“Dante và con ngủ gật trên thùng xe. Bọn con không...” Tôi khựng lại, rồi chỉ nhún vai. “Bọn con không làm gì hết.”

Mẹ gật đầu. “Việc này khó thật, phải không?”

“Vâng. Lúc nào cũng khó như vậy hả mẹ?”

Bà gật đầu. “Yêu một người vừa dễ, vừa khó. Mẹ và ba con cũng như vậy. Mẹ đã rất rất muốn ba con chạm vào mẹ. Và mẹ đã rất rất sợ.”

Tôi gật đầu. “Nhưng ít ra...”

“Ít ra mẹ là phụ nữ còn ba con là đàn ông.”

“Vâng.” Mẹ chỉ nhìn tôi, vẫn theo cái kiểu bà luôn nhìn tôi. Và tôi tự hỏi liệu có bao giờ tôi có thể nhìn ai đó như vậy, với ánh mắt chất chứa mọi điều tốt đẹp tồn tại trong vũ trụ mà nhân loại biết đến này.

“Tại sao vậy, hả mẹ? Tại sao con lại phải như thế này? Có khi con sẽ thay đổi rồi thích con gái như lẽ ra phải vậy cũng nên? Ý con là, có khi những gì con và Dante đang cảm thấy... chỉ như một giai đoạn ấy. Con chỉ cảm thấy như vậy với Dante thôi. Vậy nên nhớ đâu con không thật sự thích con trai – con chỉ thích Dante vì đó là Dante thôi ấy.”

Mẹ suýt thì mỉm cười. “Đừng tự dối mình, Ari ạ. Con không thể chạy khỏi chuyện này bằng cách suy nghĩ đâu.”

“Mẹ à, sao mẹ có thể thoải mái về vấn đề này đến vậy?”

“Thoải mái ư? Mẹ hoàn toàn không hề thoải mái. Mẹ đã tự dằn vặt rất nhiều về bác Ophelia của con. Nhưng mẹ thương

chị ấy. Mẹ thương Ophelia hơn từng thương bất kì ai ngoài con, các chị con và ba con.” Bà ngừng lại. “Cả anh con nữa.”

“Cả anh con à?”

“Mẹ không nhắc đến nó đâu có nghĩa là mẹ không nghĩ về nó. Tình yêu mẹ dành cho nó là thầm lặng. Có hàng nghìn thứ sinh sôi trong nỗi thầm lặng ấy.”

Tôi sẽ phải suy ngẫm một chút về chuyện ấy. Chỉ cần nghe mẹ nói là tôi đã bắt đầu nhìn đời theo cách khác rồi. Lắng nghe giọng mẹ cũng là lắng nghe tình yêu của bà.

“Chắc con có thể nói rằng đây không phải lần đầu tiên mẹ gặp chuyện này đấy.” Mặt bà toát lên vẻ buồn bã và dửng dưng. “Con là con trai mẹ. Ba mẹ đã quyết định sẽ không bao giờ chọn làm thành. Cứ nhìn xem việc giữ im lặng về chuyện anh trai con đã gây ra những gì cho chúng ta – không chỉ cho con, mà cho cả nhà. Ba mẹ sẽ không lặp lại sai lầm ấy đâu.”

“Vậy tức là con sẽ phải kể hết mọi chuyện sao?”

Tôi có thể thấy hàng lệ dâng lên trong mắt mẹ, nghe ra sự dịu dàng trong giọng nói của mẹ: “Không phải mọi chuyện. Nhưng mẹ không muốn con cảm thấy mình đang bị hắt hủi. Ngoài kia sẽ có nguyên cả thế giới khiến con cảm thấy mình không thuộc về đất nước này – hay bất cứ quốc gia nào khác. Nhưng trong căn nhà này, Ari ạ, chỉ có thân thuộc mà thôi. Con thuộc về gia đình. Và gia đình thuộc về con.”

“Nhưng không phải đồng tính là sai trái ă? Dường như ai cũng nghĩ vậy hết.”

“Không phải tất cả mọi người đâu. Đó là một đạo lí rẻ tiền và xấu tính. Bác Ophelia của con giữ chặt mấy lời *Tôi là đứa lạc loài* thật sâu trong lòng. Phải mất một thời gian dài để chị ấy nắm lấy và tống khứ chúng ra khỏi đầu mình. Chị ấy vứt đi từng chữ một. Ophelia muốn biết tại sao. Chị ấy muốn thay đổi – nhưng lại không thể. Chị ấy từng gặp một người đàn ông yêu thương mình. Ai mà không yêu một người phụ nữ như Ophelia kia chứ?

Nhưng chị ấy không làm được, Ari ạ. Cuối cùng Ophelia làm người kia tổn thương vì không bao giờ có thể yêu thương anh ta như cái cách chị ấy yêu Franny. Cuộc đời Ophelia phần nào tựa như một bí mật vậy. Mà như vậy thì buồn quá, Ari à. Bác Ophelia của con là một người đẹp người đẹp nét. Chị ấy đã dạy cho mẹ rất nhiều về những điều thực sự quan trọng.”

“Mẹ ơi, con phải làm gì bây giờ?”

“Con có biết thế nào là một người vẽ bản đồ không?”

“Dĩ nhiên là có ạ. Dante dạy con về họ rồi. Đó là những người tạo ra bản đồ. À ý là, họ không tạo ra những gì có ngoài kia, họ chỉ vẽ ra bản đồ của những thứ ấy, cho người ta thấy ngoài kia có gì thôi.”

“Vậy thì đấy. Con và Dante sẽ vẽ ra bản đồ của một thế giới mới.”

“Bọn con sẽ vẽ sai rất nhiều chỗ, và phải giữ bí mật về tất cả, phải không mẹ?”

“Mẹ tiếc rằng thế giới này là như vậy đấy. Nhưng rồi con sẽ học cách sống sót, buộc phải vạch ra một vùng nơi con được an toàn và học cách tin tưởng đúng người. Con sẽ tìm thấy hạnh phúc thôi. Cả lúc này đây, Ari à, mẹ thấy rằng Dante khiến con hạnh phúc. Như vậy là mẹ hạnh phúc – vì mẹ ghét phải thấy con đau khổ. Con và Dante có ba mẹ, Soledad cùng Sam mà. Các con đã có bốn người chung đội với mình rồi.”

“Chà, đội bóng chày thì bọn con cần chín người cơ.”

Mẹ tôi bật cười.

Tôi muốn ngã vào lòng bà mà khóc vô cùng. Không phải vì tôi hổ thẹn. Mà vì tôi biết mình sẽ là một người vẽ bản đồ dở tệ.

Tôi nghe thấy tiếng mình thì thầm: “Mẹ ơi, sao không có ai nói với con rằng tình yêu khiến mình đau khổ đến vậy?”

“Nếu mẹ nói vậy với con, liệu lời ấy có thay đổi được gì không?”